

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [\[et\]](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

estonă

Swipe to change

Obținerea probelor

Estonia

1 Sarcina probei**1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?**

Sarcina probei este reglementată de articolul 230 din Codul de procedură civilă (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*), care prevede că, în cadrul acțiunilor în instanță, fiecare parte trebuie să dovedească faptele pe care se bazează cererile și obiecțiile lor, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. În plus, părțile pot conveni asupra unei repartizări a sarcinii probei diferită de cea prevăzută de lege, precum și asupra naturii probelor, în vederea dovedirii anumitor fapte, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Instanța poate obține probe, la propria sa inițiativă, în cauze matrimoniale, de filiație, în litigii referitoare la interesele unui copil sau în procedura judiciară privind o cerere, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

Un fapt considerat de instanță a fi de notorietate publică nu mai trebuie dovedit. Un fapt referitor la informațiile fiabile disponibile din surse în afara procedurii judiciare poate să fie declarat de instanță ca fiind de notorietate publică. În plus, argumentul prezentat de o parte referitor la un fapt nu trebuie să fie dovedit dacă partea adversă admite faptul respectiv. Admiterea înseamnă un acord necondiționat și explicit cu privire la un fapt presupus, exprimat prin intermediul unei declarații scrise adresate instanței sau în cadrul unei ședințe a instanței, caz în care acordul este înregistrat în procesul-verbal. Admiterea poate fi retrasă numai cu consimțământul părții adverse sau dacă partea care își retrage admiterea dovedește că prezumția privind existența sau absența unui fapt este incorectă și că admiterea a fost determinată de o înțelegere incorectă a faptului. În astfel de cazuri, se consideră că faptul nu a fost admis. Se presupune că faptul a fost admis atât timp cât cealaltă parte nu a contestat în mod explicit o afirmație referitoare la o împrejurare de fapt, iar intenția de a contesta un fapt nu reiese în mod clar din celelalte declarații ale părții.

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența acelui fapt?

Instanța evaluează toate probele, în temeiul legii, ținând cont de toate punctele de vedere, în mod complet și obiectiv și decide, pe baza convingerilor membrilor completului de judecată, dacă un argument prezentat de una dintre părțile implicate în procedură este sau nu dovedit, luând în considerare, printre alți factori, orice acorduri între părți privitoare la furnizarea probelor.

2 Strângerea probelor**2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?**

Deși articolul 236 alineatul (2) din Codul de procedură civilă prevede că, în general, părțile în cauză ar trebui să solicite instanței să obțină probe, articolul 230 alineatul (3) din Codul de procedură civilă prevede cauzele în care instanța poate să obțină probe din propria sa inițiativă. În special, cu excepția cazului în care legea prevede altfel, instanța poate obține probe, din inițiativa sa proprie, în cauze matrimoniale, de filiație, în litigii referitoare la interesele unui copil sau în procedura judiciară privind o cerere.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

În cazul în care este necesară obținerea de probe suplimentare în scopul evaluării probelor, instanța va lua măsurile necesare în acest sens, prin pronunțarea unei hotărâri care va fi comunicată părților implicate în procedura judiciară. Dacă trebuie să se obțină probe din afara competenței teritoriale a instanței care examinează cauza respectivă, instanța care audiază cauza poate să solicite instanței care deține competența teritorială de a obține probele să pronunțe o hotărâre judecătorească în vederea executării, de către aceasta din urmă, a unui act procedural. În plus, probele se pot obține și în afara Estoniei. După pronunțarea unei hotărâri judecătorești, probele trebuie obținute în conformitate cu dispozițiile care se aplică obținerii de probe, în funcție de tipul de probe, prevăzute la capitolele 27–32 din Codul de procedură civilă.

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

Instanța poate să respingă o cerere de obținere de probe dacă:

probele nu au nicio relevanță pentru cauză (în principal, dacă faptul dovedit nu trebuie să fie dovedit sau dacă instanța consideră că s-au furnizat deja probe suficiente în susținerea faptului);

în conformitate cu legea sau în baza unui acord între părți, un fapt trebuie dovedit prin probe de un anumit tip sau formă, dar se solicită obținerea de probe de un alt tip sau formă;

probele nu sunt accesibile, în principal dacă datele de identificare ale martorului sau locația unui document nu sunt cunoscute sau dacă relevanța probelor este disproporționată în raport cu timpul necesar pentru obținerea lor sau dacă există orice alte dificultăți aferente;

solicitarea privind obținerea probelor este formulată târziu;

necesitatea obținerii de probe nu este fundamentată;

partea implicată în procedura judiciară care solicită obținerea de probe nu face plata avansului solicitat de instanță în scopul acoperirii costurilor generate de obținerea de probe.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

În conformitate cu articolul 229 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, probele în cauzele civile reprezintă orice informație care este prezentată într-o formă procedurală prevăzută de lege și în baza căreia instanța, conform procedurii prevăzute de lege, constată existența sau absența faptelor pe care se bazează cererile sau obiecțiile părților precum și alte fapte pertinente pentru judecata dreaptă a cauzei.

În temeiul alineatului (2), pot fi considerate drept probe mărturia unui martor, declarațiile date sub jurământ de către părțile implicate în procedura judiciară, documentele doveditoare, dovezile materiale, o verificare sau opinia unui expert. În procedurile judiciare privind o cerere și în procedurile simplificate, instanța poate, de asemenea, să considere ca fiind suficiente pentru a dovedi faptele alte mijloace de probă, inclusiv o declarație a unei părți implicate în procedura judiciară care nu a fost făcută sub jurământ.

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experții martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

1) Mărturia martorului

În conformitate cu articolul 251 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, orice persoană care poate avea cunoștință de faptele pertinente pentru o cauză poate fi audiată în calitate de martor, cu excepția cazului în care persoana este parte implicate în procedura judiciară sau reprezentant al unei părți implicate în procedura judiciară aferentă cauzei. Martorii trebuie să furnizeze informații privind faptele pe care le-au perceput în mod direct. O persoană citată ca martor trebuie să se înfățișeze în instanță și să depună o mărturie veridică în fața instanței cu privire la faptele cunoscute de ea. În locul înfățișării la o audiere, martorii li se poate solicita să furnizeze declarații scrise în cazul în care înfățișarea lor în fața instanței ar constitui o sarcină nerezonabilă pentru aceștia și în cazul în care, ținând cont de conținutul întrebărilor și de caracteristicile personale ale martorilor, în opinia instanței, depunerea mărturiei în scris este suficientă pentru prezentarea dovezilor. Ca soluție alternativă, instanța poate să utilizeze înregistrarea unei audieri într-o altă procedură judiciară, dacă aceasta simplifică în mod clar procedura și se poate presupune că instanța are capacitatea de a evalua înregistrarea în măsura necesară fără a mai interoga în mod direct martorul.

Fiecare martor este audiat individual și martorii care nu au fost audiați nu au voie să fie prezenți în sala de judecată pe parcursul audierii în cauză. Dacă o instanță are motive să creadă că un martor este speriat sau are alte motive să nu spună adevărul în fața instanței în prezența unei părți implicate în procedura judiciară sau dacă o parte implicate în procedura judiciară influențează mărturia unui martor prin intervenție sau în orice alt mod, instanța poate îndepărta persoana respectivă din sala de judecată, pe durata audierii martorului. În astfel de cazuri, după reîntoarcerea persoanei respective, părții implicate în procedură i se citește mărturia martorului, iar partea implicată în procedură are dreptul să îi adreseze întrebări martorului. Dacă mărturiile martorilor sunt contradictorii, instanța poate audia și interoga un martor de mai multe ori, în cadrul aceleiași ședințe de judecată.

În cazul declarațiilor scrise, participanții la procedura judiciară au dreptul să adreseze, în scris, prin intermediul instanței, întrebări martorilor. Instanța hotărăște care sunt întrebările la care martorul trebuie să răspundă. Dacă este necesar, instanța poate cita un martor într-o ședință de judecată pentru ca acesta să depună o mărturie verbală.

Dacă o persoană nu se poate înfățișa în fața instanței din cauza unei boli, a vârstei înaintate, a unei dezabilități sau din orice alt motiv justificat, sau dacă acest lucru este necesar din alte motive, instanța se poate deplasa la domiciliul martorului pentru audierea sa.

Instanța examinează probele în mod direct [articolul 243 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Pentru a verifica fiabilitatea declarațiilor martorilor, instanța se poate baza pe diversele metode specificate la articolul 262 alineatele (1) și (8) din Codul de procedură civilă, cum ar fi stabilirea identității martorului, a domeniului său de activitate, a studiilor, a domiciliului, a legăturii cu cauza și a relațiilor acestuia cu părțile implicate în procedura judiciară, în temeiul alineatului (1). Înainte de depunerea mărturiei, instanța aduce la cunoștința martorului faptul că are obligația de a spune adevărul și procedura prin care poate să refuze să depună mărturie; în temeiul alineatului (8), instanța va adresa, dacă este necesar, întrebări suplimentare pe parcursul interogatoriului, în scopul de a clarifica sau completa mărturia, sau de a determina baza cunoștințelor martorului.

2) Opinia expertului

Pentru a clarifica circumstanțele pertinente pentru cauză, care necesită o expertiză specifică, instanța are dreptul să obțină opinia experților, la solicitarea unei părți implicate în procedura judiciară. Pentru a se informa cu privire la legislația în vigoare în afara Republicii Estonia, la dreptul internațional sau la dreptul comun, instanța poate să solicite, la cererea uneia dintre părțile implicate în procedură sau din proprie inițiativă, opinia unui expert juridic. Dispozițiile privind audierea martorilor se aplică și audierii persoanelor cu expertiză specifică, în scopul de a dovedi o circumstanță sau un eveniment care necesită expertiză specifică pentru a fi interpretat în mod corect. Dacă o parte implicată în procedură a prezentat instanței opinia scrisă a unei persoane cu expertiză specifică și această persoană nu este audiată ca martor, opinia respectivă este considerată drept document justificativ. În loc să dispună efectuarea unei expertize, instanța poate să utilizeze, în urma unei ordonanțe în acest sens, opinia unui expert prezentată într-o procedură judiciară desfășurată în fața altei instanțe sau opinia unui expert elaborată la ordinul organismului care examinează o cauză penală sau o cauză având ca obiect o contravenție, dacă acest lucru simplifică procedura și dacă se presupune că instanța are capacitatea necesară pentru a evalua opinia expertului fără a fi nevoit să organizeze o nouă expertiză. În astfel de cazuri, instanța poate transmite întrebări suplimentare expertului sau poate cita expertul să se înfățișeze în instanță în vederea interogării.

Expertiza este realizată de un expert-legist sau de o altă persoană calificată, angajată de o instituție publică de criminalistică, de un expert autorizat în mod oficial sau de o altă persoană cu expertiză specifică, numită de instanță. Instanța poate numi o persoană ca expert dacă persoana în cauză are cunoștințele și experiența necesare pentru a furniza o opinie. Dacă un expert autorizat în mod oficial este disponibil pentru a realiza o expertiză, se numesc alte persoane ca experți numai în baza unor motive bine întemeiate. Dacă părțile sunt de acord cu privire la numirea unei persoane ca expert, instanța poate numi respectiva persoană ca expert dacă aceasta este disponibilă să acționeze în calitate de expert în conformitate cu legea.

Părțile implicate în procedura judiciară au dreptul să adreseze întrebări expertului prin intermediul instanței. Instanța decide care sunt întrebările care necesită opinia unui expert. Instanța trebuie să precizeze motivele care au stat la baza respingerii unei întrebări. Experții trebuie să transmită instanței în scris opiniile lor, cu excepția cazului în care instanța dispune prezentarea opiniilor verbal sau, cu acordul expertului, într-un alt mod. Opinia unui expert ar trebui să conțină o descriere detaliată a tuturor verificărilor efectuate, concluziile la care s-a ajuns ca urmare a respectivelor verificări și răspunsurile motivate la întrebările instanței.

Experții trebuie să furnizeze o opinie corectă și motivată cu privire la întrebările care le-au fost adresate. Pentru a furniza o opinie, un expert poate să examineze orice material aferent cauzei care este necesar, să participe la examinarea probelor în instanță și să solicite instanței materiale de referință și informații suplimentare.

Opinia unui expert este făcută publică în timpul ședinței de judecată. Cu excepția cazului în care opinia expertului este prezentată în scris sau într-un format care poate fi reprodus în scris, expertul își prezintă opinia în cadrul ședinței de judecată. Instanța poate transmite o citație de prezentare în instanță unui expert care și-a prezentat opinia în scris sau într-un format care poate fi reprodus în scris, în vederea interogării sale. De asemenea, instanța poate transmite o citație de prezentare în instanță unui expert care și-a expus opinia, dacă acest lucru este solicitat de părțile în cauză.

După examinarea opiniei expertului, părțile implicate în procedura judiciară pot să adreseze întrebări expertului, în cadrul ședinței de judecată, în scopul clarificării opiniei sale, cu condiția ca expertul să fi fost chemat în instanță. Întrebările pot fi transmise în prealabil instanței, care urmează să le aducă la cunoștința expertului. Instanța va exclude toate întrebările care nu sunt pertinente sau care depășesc competența expertului.

Dispozițiile privind audierea martorilor se aplică și în cazul audierii experților.

3) Proba scrisă

Este considerat document justificativ orice document scris sau orice alt tip de document sau suport similar de date care este înregistrat prin fotografiere, înregistrare video, audio, electronică sau altă formă de înregistrare a datelor, care conține informații privind faptele pertinente pentru judecarea cauzei și care poate fi prezentat în ședința de judecată într-o formă perceptibilă.

Corespondența oficială și personală, hotărârile din alte cauze și opiniile oricăror persoane cu expertiză specifică prezentate instanței de către părțile implicate în procedura judiciară sunt considerate, de asemenea, a fi documente.

Orice documente scrise prezentate ar trebui să fie originale sau transcrieri. Dacă participanții la procedura judiciară depun documente originale împreună cu o transcriere a lor, instanța poate să restituie documentele originale și să includă la dosar o copie după transcrieri autentificată de judecător. La cererea persoanelor care depun documente scrise, documentele originale incluse în dosar pot să fie restituite după ce hotărârea judecătorească intră în vigoare și procedura judiciară s-a încheiat. Transcrierea se păstrează la dosar. Instanța poate stabili un termen-limită pentru examinarea unui document depus, după care instanța trebuie să restituie documentul. În astfel de cazuri, transcrierea documentului trebuie să fie păstrată la dosar. Dacă un document s-a depus sub forma unei transcrieri, instanța are dreptul să solicite fie prezentarea documentului original, fie fundamentarea circumstanțelor care au împiedicat depunerea documentului original. Dacă nu sunt respectate cerințele instanței, aceasta trebuie să decidă cu privire la valoarea probatorie a transcrierii unui document.

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

În acțiunile civile, se aplică regula generală a evaluării probelor în mod liber, dar se pot aplica și limitări, cu acordul părților în cauză. În special, articolul 232 alineatul (2) din Codul de procedură civilă prevede că nicio probă nu are o importanță predeterminată pentru o instanță, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel. Astfel, părțile pot să convină să atribuie o importanță decisivă anumitor elemente probatorii.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

Da. Faptul că un anumit fapt poate fi probat numai cu ajutorul unor probe de un anumit tip sau într-o anumită formă poate să rezulte din lege sau dintr-un acord între părți.

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

Da. În temeiul articolului 254 din Codul de procedură civilă, o persoană citată ca martor trebuie să se înfățișeze în instanță și să depună o mărturie veridică în fața instanței cu privire la faptele cunoscute de aceasta.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

Au dreptul să refuze să depună mărturie în calitate de martori următoarele persoane:

descendenții și ascendenții reclamantului sau pârâtului;

o soră, soră vitregă, frate sau frate vitreg al reclamantului sau pârâtului, sau o persoană care este sau a fost căsătorită cu o soră, soră vitregă, frate sau frate vitreg al reclamantului sau pârâtului;

un părinte vitreg sau adoptiv sau un copil vitreg sau adoptat al reclamantului sau pârâtului;

un părinte adoptiv sau un copil adoptat al reclamantului sau pârâtului;

soțul sau partenerul reclamantului sau al pârâtului și părinții soțului sau ai partenerului, chiar dacă căsătoria sau coabitarea s-a încheiat.

Un martor poate, de asemenea, să refuze să depună mărturie dacă mărturia îl poate încredința pe acesta sau o persoană menționată mai sus, într-o cauză penală sau într-o cauză având ca obiect o infracțiune.

Un martor are dreptul să refuze să depună mărturie privind orice fapte cărora li se aplică legea privind secretele de stat și informațiile clasificate ale statelor străine (*riigisaladuse ja salastatud välisteabe seadus*).

Orice persoană care prelucrează informațiile în scopuri jurnalistice are dreptul să refuze să depună mărturie privind toate faptele care ar face posibilă identificarea persoanei care a furnizat informațiile.

Indiferent de cele de mai sus, un martor nu are voie să refuze să depună mărturie cu privire la:

realizarea și conținutul unei tranzacții la care a fost invitat să fie martor;

nașterea sau decesul unui membru de familie;

un fapt referitor la o relație de proprietate care ia naștere dintr-o relație supusă dreptului familiei;

o acțiune referitoare la un raport juridic contestat pe care martorul l-a executat el însuși în calitate de predecesor sau reprezentant juridic al unei părți.

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

Da. Dacă un martor refuză să depună mărturie fără un temei solid, instanța poate să dispună plata unei amenzi sau detenția martorului pentru până la 14 zile. Martorul trebuie eliberat imediat după ce depune mărturie sau după ce audierea cauzei se încheie sau dacă necesitatea audierii martorilor încetează să existe.

În plus, un martor suportă cheltuielile de judecată cauzate de refuzul său de a depune mărturie fără un temei bine fundamentat.

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Articolul 256 din Codul de procedură civilă stabilește care sunt persoanele autorizate să fie audiate ca martori. În special, preoții asociațiilor religioase înregistrate în Estonia sau personalul administrativ al acestora nu pot să fie audiați sau interogați cu privire la circumstanțele care le-au fost aduse la cunoștință în contextul confesiunii. Următoarele persoane nu pot să fie audiate ca martori fără permisiunea persoanei în interesul căreia este impusă obligația de menținere a confidențialității:

reprezentanții în cauze civile sau administrative, consilierii juridici în cauze penale sau legate de infracțiuni și notarii cu privire la fapte de care au luat cunoștință în timpul executării sarcinilor lor profesionale;

doctorii, farmaciștii sau alți furnizori de servicii de sănătate, cu privire la fapte pe care un pacient le-a încredințat lor, inclusiv fapte referitoare la descendență, inseminare artificială, familie sau starea de sănătate a unei persoane;

alte persoane care, datorită ocupației sau activităților lor profesionale sau economice, au fost parte la informații confidențiale pe care nu au voie să le dezvăluie conform legii.

Nici membrii echipelor profesionale de sprijin a persoanelor menționate mai sus nu pot fi audiați ca martori fără permisiunea persoanei în al cărei interes este impusă obligația de menținere a confidențialității.

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

Articolul 262 din Codul de procedură civilă stabilește procedura de audiere a martorilor. Audierea martorilor trebuie să înceapă cu oferirea, de către instanță, a unor explicații martorului, cu privire la obiectul audierii și cu încurajarea martorului de a dezvălui tot ceea ce știe cu privire la obiectul audierii. Apoi, părțile implicate în procedura judiciară au dreptul să pună întrebări martorului prin intermediul instanței. Cu permisiunea instanței, părțile pot să le adreseze întrebări martorilor și în mod direct.

Instanța exclude toate întrebările care sugerează răspunsul, întrebările care nu sunt pertinente pentru cauza respectivă, întrebările puse cu scopul de a dezvălui fapte noi care nu au fost prezentate anterior și întrebările repetate. Dacă este necesar, instanța are dreptul să pună întrebări suplimentare în orice moment al interogatoriului, în scopul de a clarifica sau a completa mărturia sau pentru a stabili faptele care stau la baza cunoștințelor martorului.

În temeiul articolului 350 din Codul de procedură civilă, instanța poate să organizeze o ședință sub forma unei conferințe procedurale, astfel încât părțile implicate în procedura judiciară sau reprezentanții acestora sau consilierii lor juridici să aibă ocazia de a fi într-un alt loc la momentul ședinței de judecată și de a executa, în timp real, acțiunile procedurale de la locul respectiv. Un martor sau un expert care se află într-un alt loc poate, de asemenea, să fie audiat, iar dacă una dintre părțile implicate în procedura judiciară se află într-un alt loc, aceasta poate, de asemenea, să adreseze întrebări martorilor sau experților prin intermediul unei ședințe de judecată care se desfășoară sub forma unei conferințe procedurale.

În cadrul unei ședințe de judecată care se desfășoară sub forma unei conferințe procedurale, dreptul fiecărei părți implicate în procedura judiciară de a depune petiții și cereri și de a formula poziții cu privire la petițiile și cererile celorlalte părți trebuie să fie garantat într-un mod securizat din punct de vedere tehnic, iar condițiile de transmisie în timp real a imaginilor și sunetului în cadrul ședinței de judecată de la și către părțile implicate în procedura judiciară care nu sunt prezente în clădirea tribunalului trebuie să fie securizate din punct de vedere tehnic. Cu acordul părților și al martorului, sau numai cu acordul martorului în cazul procedurii judiciare necontencioase, martorul poate să fie audiat telefonic într-o conferință procedurală. Ministrul Justiției poate să stabilească cerințe tehnice specifice pentru desfășurarea unei ședințe de judecată sub forma unei conferințe procedurale.

3 Evaluarea probelor

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

În temeiul articolului 238 alineatul (3) punctul (1) din Codul de procedură civilă, instanța poate să refuze admiterea probelor și să restituie probele dacă acestea au fost obținute printr-o infracțiune penală sau prin încălcarea unui drept fundamental.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

În conformitate cu articolul 267 din Codul de procedură civilă, o parte care nu a fost în măsură să dovedească, prin orice alte probe, un fapt care trebuie probat de aceasta sau care nu a furnizat nicio altă probă, are dreptul să solicite ca partea adversă sau o terță parte să fie audiată sub jurământ, în scopul de a dovedi faptul în cauză. În cazul unei persoane juridice, poate fi audiat sub jurământ reprezentantul acesteia.

Instanța poate, de asemenea, să audieze sub jurământ o parte care trebuie să furnizeze probe privind un fapt contestat, dacă una dintre părți solicită audierea și cealaltă parte este de acord cu aceasta.

Indiferent de solicitările părților și de repartizarea sarcinii probei, instanța poate, din proprie inițiativă, să audieze sub jurământ una dintre părți sau ambele părți dacă, în baza procedurii judiciare anterioare și a probelor furnizate și obținute, instanța nu își poate forma o opinie cu privire la adevărul faptului declarat care trebuie să fie dovedit. De asemenea, instanța poate, din proprie inițiativă și fără acordul părții adverse, să audieze sub jurământ o parte în cazul în care partea care trebuie să furnizeze probele dorește să dea o declarație sub jurământ.

Într-o procedură judiciară simplificată și în procedurile necontencioase, instanța poate, de asemenea, să considere că o declarație a uneia dintre părțile implicate în procedura judiciară care nu a fost făcută sub jurământ este suficientă pentru a dovedi un fapt, cu excepția cazului în care din regulamentul privind respectivul tip de procedură judiciară necontencioasă reiese că numai declarațiile date sub jurământ de către părțile implicate în procedura judiciară sunt admisibile. În cadrul unei acțiuni în instanță, o hotărâre nu se poate baza pe o declarație a unei părți care nu a fost dată sub jurământ.

Ultima actualizare: 18/04/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.